

„Úgy szerette Isten a világot...”

Időpont: 1932. május 16. Pünkösdi hétfő reggelén

Alapige: János 3,16

Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Elgondolkoztatok-e már azon kedves testvéreim, hogy milyen egyszerű, semmitmondó, primitív eszköz egy hegedű? Nem áll másból, mint egy két darab száraz fából és rajta 4 húrból. És ha olyan valaki veszi a kezébe, aki nem ért a hegedűhöz, egy kontár, akkor igazán úgy érzi az ember, hogy nincs jelentéktlenebb hangszer a hegedűnél, nem jön abból elő egyetlen harmonikus hang sem. De ha egyszer olyan valaki veszi a kezébe ezt a száraz fát, akinek ez a szerelme, csodálkozva veszi észre akkor az ember, hogy mi minden csodálatos gazdagság van abban az egyszerű hangszerben. Míg egy művészkéz kezébe nem veszi a hegedűt, addig halvány fogalma sincs az embernek, hogy mennyi, a legellentétesebb és különfélebb hangok vannak ebben a primitív hangszerben. Benne van a vihar zúgása, az erdei patakok csendes, lágy csobogása, hatalmas, lázongó, kitörő érzések, a csendes, megnyugvás hangja. Benne vannak a csodálatos lágy, altató édes melódiák és vérlázító, vad indulók.

Mi hozza ki a hegedűből ezeket az értékeket? A Lélek, amelyben már önmagában is benne van mind ez a sok kincs és gazdagság. A Lélek tudja ezt a 4 húr jelentéktelen szárazfát csodálatosan gazdag eszközzé tenni.

Kedves testvéreim! Éppen ilyen jelentéktelen, primitívnek látszó értéktelen semmiség igen sok ember kezében egy másik szárazfa, a golgothai kereszt, melyet, ha valaki lélek nélkül, felülről való Lélek nélkül vesz a kezébe, akkor nem lát mást benne, mint legfeljebb a temető sok-sok egyszerű fakeresztjei közül egyet. Ennél semmivel sem jelent többet számára. Ha valaki ennél kissé többet foglalkozik a golgothai kereszttel és gondolkodik felette, akkor azt gondolja, hogy a golgothai kereszt egy tragikus élet végére letűzött kereszt csupán. Hogy járt egyszer a földön egy egyszerű, szegény ácsmester, aki annyira szerette az embereket, hogy félretette foglalkozását csak azért, hogy az embereket taníthassa, könnyeiket letörölhesse, aki azt hitte meg fogja váltani a világot és a világ őt váltotta meg az élettől. És mindaddig, amíg valaki felülről való Lelket nem kap, addig nem tud mást látni a golgothai kereszt durván ácsolt egyszerű szárazfájából. De ha egyszer egy felülről való Lélekkel megáldott ember veszi kezébe a golgothai keresztet, akkor meglátja, hogy csodálatos kincs, gazdagság van benne elrejtve.

Érdekes megfigyelni, hogy a Jézusról való értékítélet, milyen jelentéktelen szürkeség csupán mindaddig, amíg a felülről való Lélek ezekbe az értékelésekbe bele nem avatkozik. Jézus megkérdezi tanítványait: „Engemet, embernek Fiát, kinek mondanak az emberek?” (Mt 16,13). És milyen értéktelen ítéleteket hall maga felől, míg egyszer csak meg nem kérdezi a tanítványoktól is, hogy: „Ti pedig kinek mondotok engem?” (Mt 16,15). S Péter ajka megnyílik és megmondja kicsoda a Krisztus. Akkor Jézus ajka rámondja Péter vallomására: „Boldog vagy Simon, Jónának fia, mert nem test és vér jelentette ezt meg néked, hanem az én mennyei Atyám.” (Mt 16,17). Hogy te ennyit tudtál Péter én bennem meglátni, az a Szentléleknek volt az ajándéka.

Ha azon gondolkodunk, hogy miért tette az egyház János 3,16 ígerést pünkösdi kirendelt evangéliummá, megtalálhatjuk abban a feleletet, hogy az egyház világosan meglátta azt, hogy

amíg valaki Szentlelket nem kap, nem látja meg, és érzi át azt a csodálatos evangéliumot, hogy: „...*úgy szeretne Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*” De mihelyt valaki Szentlelket kap, meglátja a golgothai kereszten a csodálatos, kibeszélhetetlen nagy értéket. Isten szeretetét, a bűnök teljes bocsánatát.

Úgy szeretném kedves testvérem, ha a pünkösöd a te számodra annyit tudna jelenteni, hogy meglátnád a kereszten Isten csodálatos szentségét, aki soha nem tudja, nem hajlandó a bűnt büntetés nélkül hagyni. Ha másképp nem, magára vállalja a büntetést és egyszülött fiát adja érte, hogy senki el ne vesszen. Bár meg tudnátok látni e pünkösöd reggelén a golgothai kereszten a megváltás csodálatos nagyságát.

Kedves testvérem! A Szentlélek a legpraktikusabb dolgokra akar bennünket tanítani, ami a mindennapi életünkben nélkülözhetetlen. Mikor a golgothai keresztre hívja fel a figyelmünket, akkor is olyan valamit akar szemünk elé állítani, amely nélkülözhetetlen a mindennapi küzdelmes életünkben. Mert mire van jobban szüksége a mai nyomorúságban élő embernek, mint arra a tanításra, hogy szeret engem az Isten? Mikor annyi bizonyíték szól éppen az ellenkezője mellett, mikor azt látom körülöttem mindenből és mindenkitől, hogy azért van annyi kín és gyötrelme, mert elhagyott, nem szeret bennünket az Isten. Most, amikor súlyos pörölycsapások zuhognak végig rajtunk, van e praktikusabb tanítása a Szentléleknek, mint az, hogy Isten szeret? Van e most fontosabb biztatás a világon, mint amivel a Szentlélek biztat bennünket, hogy biztatok, mert Isten szeret, nagyon szeret.

Szeretném ennek az Igének jelentőségét előttem még jobban megvilágítani. Az ótestamentumban van ennek az igének egy paralel helye, Ábrahám és Izsák történetében. Valamikor az Isten így akarta próbára tenni a szeretetet, hogy oda tudja-e adni a mindenét – másért. Ennek a történetnek csak a végét akarom elmondani.

Ábrahám engedelmeskedik Istennek. Viszi az egyetlenegyet, Izsákot Mórija hegyére. Megépíti az oltárt és ebbe a kis Izsák is segédkezik. Azután összeköti a gyermeket, a gyújtófát aláteszi az oltárnak és fogja a kést, hogy megölje a lekedvesebbet.

Nekem ebben a történetben sohasem az volt a legcsodálatosabb, hogy Ábrahám hajlandó volt Isten akaratának engedelmeskedni, hanem Izsák viselkedése. Nem tudtam sokáig megérteni, hogy egy gyermek, aki már nem is volt olyan kicsiny gyermek, tehát egy fiatal ember, mikor ott áll az élete viruló pompájában csak úgy egyszerűen, minden ellentmondás nélkül engedje magát megölni. Hagyja összekötöztetni kezét, aztán nyugodtan nézi, hogyan emeli apja eltorzult arccal a kést feje fölé a magasba, nézi, hogyan csillog meg a kés a napfényben és nem mondja – apám! mit csinálsz, hát meg akarsz ölni? Sokáig nem tudtam megérteni, hogy Izsák miért nem tépte széjjel kezén a köteléket és menekült az édesapja szándéka elől, miért tudott egy szó, egy hang nélkül szembenézni a halállal? És nem tudtam más magyarázatra rájönni, mert nincs is csak egy magyarázat, hogy Izsák meg volt arról győződve, hogy az a kés az édesapja kezében van. A csodálatos édesapa kezében, aki annyira szereti őt, aki mindig csak javát akarta, akinek a kezéből csak cirógatást, kenyeret kapott, akinek iránta való nagy szeretetéről meg van győződve, ha a világ az ellenkezőt mondaná is. Izsák tudja, hogy az atyja vele mindig jót akar. Izsák meg volt arról győződve, ha azzal a késsel, amely az ő édesapja kezében csillogott sebeket is lehet vágni, de tudta, hogy az a kéz mélyebre nem vág, mint vágnia kell. Lehet, hogy az a vágás súlyos veszedelemmel, kockázattal fog járni, mindegy, - apja keze biztos, nem fog hibát csinálni.

Nem gondoljátok, kedves testvéreim, hogy e világnak ma Izsák hitére van szüksége? Ebben a világban, amikor az ember úgy érzi, mintha éles kések hajigálása között állana, amelyek minden percben hatalmas, végzetes sebeket üthetnek rajta? Izsák hitére van szükségünk, hogy nyugodtan, minden remegés nélkül állhassunk a felemelt kés alá, mert tudjuk, hogy az a kés az Atya kezében van, aki úgy szerette ezt a világot - és benne engem -, hogy egyszülött fiát adta érte, hogy aki hiszen őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Oh érzed-e testvérem a Szentlélek milyen praktikus tanítást akar neked adni ma a te nyomorúságos mindennapi életedben? Testvérem! Nézz szemébe az Istennek, amikor a kés megvillan a fejed felett és mondd: Atyám tudom, hogy a felemelt kés a te kezében van, itt állok előtted, szúrd bele szívembe és ha az a kés halálra is fog sebezni, még akkor is tudom, hogy az a kés jó helyen van, a te kezében és jót akar velem.

Szentlélek Úr Isten jövel – mutasd meg nekünk, hogy a golgothai keresztt egyszerű, primitív szárazfájában ott van a legcsodálatosabb melódia, az Istenszeretet örök himnusza, amely, ha Te megérinted a lelket, a legmegködözöttebb szívből is elő tud törni: „*Úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen!*”

Ámen

Ima:

Jóságos Istenünk, szerető mennyei Atyánk! Hálát adunk Neked, hogy úgy szeretted ezt a világot, hogy egyszülött fiadat adtad érte. Köszönjük, hogy nem csak feláldoztad a kereszten fiadat, de elküldötted Szentlelkedet is, hogy általa megmutasd, hogy a megvetett és félredobott, porban heverő fakereszt, milyen drága kincset rejt magában. Köszönjük az alkalmakat, amikor magasra emelted a keresztet előttünk, hogy amikor körülöttünk nyomorúság beszél arról, hogy nem szeretsz Te minket, akkor hadd meneküljünk oda a golgothai keresztt tövébe és ha ezer sebtől vérzik is a világ, mi csak Téged lássunk, a mennyei Atyát, aki úgy szerette a világot és benne engem, hogy még a fiát is odaadta értem. Köszönjük, hogy nem történhetik más e világon, mint amit Te akarsz, vagy megengedsz. Oh, jöjj Úr Jézus, áldott Megváltónk, jövel szentlélek Úristen, mutassátok meg az Atya örökkévaló szeretetét!

Áldd meg a további igehirdetést, áldd meg azokat, akik ma még ide készülnek. Könyörgünk irgalmadért, hogy legyen előttünk egyetlen szilárd fundamentum a Te kereszted, amelybe, mint a süllyedő hajó utolsó szárazfájába belekapaszkodhatunk és ráállhatunk, hogy ott is valljuk: „*Úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*”

Ámen